Изми мя, господи, от человека лукава;
от мужа неправедна избави мя.

О, вирви, господи, мене з рук чоловіка,
Що шарпає мене, мов горлицю шульпіка!
І од лукавого мене ти слобони,
Бо в серці щось лихе задумують вони
І гострять на мене свої, мов стріли, зуби;
Шукають, де ступлю, вони моєї згуби.
Язик їх — патока, а думка не така —
Отрута лютая, ще гірш от мишака.
О! визволи мене од хитрих ворогів,
Що підо мною день і ніч копають рів!
Бач, притрусили, як тенета, квіточками!
Бач, під моїми, як капкан, стирчить ногами,
І, мов тим пліточкам, принаду на гачках
Розставили вони скрізь на моїх стежках!
От в смутку я й кажу; ти, госпідь мій, надія,
Рятуй! бо до землі моя приклякла шия!
Ти ж боронив мене, за мене скрізь знайшовсь,
Як з ворогами я за честь твою боровсь.
Не попусти й тепер мене ти в вражі руки,
Бо так роз'юшаться, що наберусь я муки!
А що ті брехуни на мене там несуть,-
На їх же голови ті кривди і спадуть.
Із неба угілля спаде і злих попалить,
І янгол кари їх на дно до пекла звалить.
Та вже не пановать на світі брехунам,
Не здобровать і злим, що допікають нам.
Хоч присягнуть,— їм суд у господа недовгий,
Всяк одбере своє: зобидчик, пан і вбогий.
Прославить же тебе правдивий чоловік,
І перед лицем твоїм в раю жив буде ввік.
7 декабря 1858 г., Харьков